

Meget til saadanne Skytteforeninger, som de selv bidrage, og dette har jeg ikke kunnet finde overeensstemmende med den bestaaende Lovgivning. Jeg vil derfor spørge den høitærede Indenrigsminister, om saadanne Bevillinger fra Amtsraadene ere lovmedholdelige, og om de ere overeensstemmende med Anordningen af 13de August 1841.

Svar: Der er en større Udgiftspost, som forekommer mig i de senere Aar snarere at være end at tage af, skjøndt vi dog have haft Haab om, at den med Tiden skulde være bleven bethdeligt mindre; det er nemlig Udgiften til Chausseevæsenet. Det forekommer mig, at der i de Tider, vi gaae imøde, med de store Udgifter, der staae for Døren, kunde være al Anledning til at indskrænke Udgifterne til Chausseevæsenet saa meget som muligt, thi skjøndt jeg fuldt vel erkjender, at det kan være rigtigt, at Chausseerne holdes i god Stand, mener jeg dog, at der af det nævnte Hensyn ikke kan være Noget i Veien for, at nogle af Udgifterne dertil blive noget formindskede, og at som Følge deraf Byrderne paa Hartkornet ogsaa blive det mere eller mindre bethdeligt. Det vil vist i Reglen være Tilfældet, at Amtene i Aar ville indskrænke Udgifterne til Amtsveiene, og det forekommer mig, som sagt, at der ogsaa er Anledning til, at der med Hensyn til Chausseers Bygning og Vedligeholdelse bliver taget Hensyn til Tiderne; det var det, jeg nærmest vilde henlede det ærede Things Opmærksomhed paa. Det forekommer mig dernæst, at det kunde være rigtigt, om den ærede Indenrigsminister vilde tage under nærmere Overveielse, om ikke en Sammensmeltning af Tilshyret med Chausseerne og med Amtsveiene kunde tilveiebringes, saaledes at Udgifterne derved kunde formindskes.

Ville: Det tør vel antages, at flere af de Medlemmer, der have haft Leilighed til gennem en Række af Aar at beskæftige sig med vore Finantslove og derfor besidde baade den fornødne Fortrolighed med disse og den Kethed i Behandlingen af dem, der kun kan erhverves ved Erfaring, ville benytte Leiligheden til at gaae ind paa, hvorledes vor finant-

selle Stilling i det Hele er. Vi Andre, som ikke besidde disse Egenstaber, og som ellers have Tiden til vor Raadighed, maae selvfølgelig indskrænke os til saadanne Strøbemærkninger, der kunne falde hist og her.

En af de Paragrafer, hvorpaa mit Die er faldet i dette som i foregaaende Aar, er § 6, anden Passus, hvor det hedder, at foruden de i Loven nævnte ordentlige og overordentlige Udgifter „bliver fremdeles at udrede den paa Kongeriget faldende Andeel af det Beløb, hvormed de for det hele Monarki fælles Udgifter maatte overstige de for Monarkiet fælles Indtægter.“ Det forekommer mig, at man med Hensyn hertil ledes i dette Dieblik til et Spørgsmaal, der er af ikke ganske ringe Betydning, og som ikke hidtil kan siges saaledes at have frembudt sig til praktisk Besvarelse som just i nærværende Dieblik. I ordinære Tider kunde det forudsæes, at Monarkiet ikke vilde komme til at bære større Udgifter, end at man i det Hele kunde dække dem deels af fælles Indtægtbrancherne, deels af de Tilskud, der ydes af Landsdelene efter et temmelig konstant Forholdstal. Naar derimod overordentlige Forhold indtræde, og naar det kan forudsæes, at Monarkiet ikke er istand til at komme ud af det med disse Indtægter, da fremtræder det Spørgsmaal: Hvor skulde Pengene komme fra til de Udgifter, der fortære under Monarkiet? Er Monarkiet berettiget til at paalægge direkte Skatter, eller er det kun den særlige Forsamling, der er beføjet dertil? Monarkiet kan ganske vist reise Laan; det kan ogsaa f. Ex. forhøje sin Toldtarif og gennem forskellige andre lignende Dispositioner tilveiebringe en større Indtægt; det kan endelig ogsaa opkræve et større Bidrag fra de enkelte Landsdele. Men gives der tilige en Besøielse for Monarkiets Repræsentation til f. Ex. at udskrive en Krigsskat, eller er dette Noget, der er henviist til den særlige Forsamlings Kompetence? — Det er et Spørgsmaal, der forekommer mig at være af en ikke ganske ringe Vigtighed, og det ligger for med en vis Realitet i nærværende Dieblik. Selv om man nemlig skulde komme til det Resultat, at Monarkiet, Fællesforsamlingen, er fuldkommen beføjet — og mange Grunde kunne tale